

Vnanje države.

Vojska. Vojska med Španijo in Ameriko se sicer še na otoku Portorico nadaljuje, vendar se že tudi vrše med obema državama mirovna pogajanja. Amerikanci zahtevajo, da jim Španija odstopi Portorico in ladronske otoke, da prizna neodvisnost Kube, in da dovoli Ameriki, da si na Filipinskih otokih ustanovi postajo za premog. Vojna odškodnina se ne zahteva. Španjci bodo morali vsprejeti te pogoje, kajti njihova vojna sila je že preslaba za nadaljne odločilne korake. Španjski narod se sedaj lahko zahvali za pogubonosno vojsko pri svojih frimasonskih državnikih, ki so z nedoumno lahkomišelnostjo in nemarnostjo zakrivali nesrečo španjske armade. Splošno se sodi, da so bili španjski brezumni državniki podkupljeni, in so zaradi tega tako malo skrbeli za svojo domovino.

Nemško. Bismark je umrl. Ta vest vznemirja sedaj celo Evropo. V soboto proti jedenajsti uri po noči je izdihnil v Friedrichsruhe svojo dušo. Rodil se je 1. aprila 1815 v Schönhausenu na Pomerskem. Pomersko je ponemčena slovanska pokrajina, in torej tudi Bismarka, kojega imenujejo Nemci svojega največjega državnika, tudi njega so jim dali Slovani — četudi ponemčeni. Bismark je ustvaritelj nemške države. Avstrijski Nemci so v njem videli moža, ki bi se tudi njih mogel rešiti iz avstrijske države ter jih priklopiti k nemškemu cesarstvu, zato so ga proslavljali na vse mogoče načine in pri vseh priložnostih. Katoliški Slovani pa nismo nikdar bili častilci Bismarkovi. On je preganjal nemške katolike, ponemčeval Poljake, ponižal l. 1866. našo ljubo Avstrijo in v vseh svojih podjetjih ni poznal pravice in resnice, ampak le laž in silo. Kar pa je storil za Nemčijo, nam Avstrijcem ni v korist, ampak v škodo. Mi avstrijski Slovani stojimo hladnega srca ob Bismarkovem grobu.

Cerkvene zadeve.

25letnica mašništva.

Iz kozjanskega okraja.

Kaj ljudstva pomenja ogromna množica,
Ki v cerkev preborsko radostno hiti!
Zakaj-li veselje presladko iz lica,
Mladini, starosti veselo žari?
Zakaj tako glasno zvonovi pojó,
In strel se razlega čez dol in goró?"

Tam gori na gori, na samotni preborski gori, kjer stoji prelepa cerkev sv. Ane, ob-

hajal je dne 27. julija tamošnji duhovni pastir, vlč. g. Jurij Vtičar, 25letnico svojega skrbni in truda polnega duhovskega pastirstva.

16 jih je bilo novomašnikov pred 25leti. Dva sta že v večnosti. Drugih 14 tovarišev še živi in nekateri izmed njih zavzemajo v katoliški cerkvi odlična mesta, kakor kanonik dr. J. Mlakar; dekani: Caf, Kralj, Verk, prvi dekan velikonedeljski, drugi zavrski, tretji videmski, ostali tovariši so vsi župniki.

25let mašništva je torej za njim. Težavne kaplanije ter bolezni so mu pobelile lase, postaral se je preborski samotar. 14let že zvesto pase čedo preborsko in dasiravno je letošnje zimo bela žena - smrt že stegovala po njem svoje ledeno-koščne roke, vendar je okrevljal ter zdrav in vesel obhajal svojo 25letnico.

Preborski verni in udani župljani so vse storili, da so povzdignili slovesnost ter pomnožili veselje svojemu dušnemu pastirju v znamenje hvaležnosti in udanosti. Oj, naše slovensko ljudstvo zna hvaležno biti svojim dušnim pastirjem! Skoro vsa šolska dekleta so bila belo oblečena in prav vsi šolarji so spremili svojega kateheta v cerkev. Tu so mu nedolžni otroci izkazali še izredno veselje. Bila je namreč istega dne tudi šolska skušnja iz krščanskega nauka in drobni otročiči so odgovarjali na sleherni vprašanje tako jasno in glasno, tako točno in odločno ter samozvestno, da so presenetili in razveselili vso ogromno množico poslušajočih vernikov.

Toda ne samo Preborčani, temveč tudi njegovi duhovni bratje iz dekanije so ga počastili in vzradostili v prav lepem številu. 16 duhovnih gospodov ga je obdajalo pri slovesni sv. maši. Vsekakor veliko število z ozirom na težavni, strmi pot na Preborje. Srce se je širilo radosti preborskemu samotarju gledajoč toliko število onih, ki ga najbolj ljubijo; zato ni mogel najti besed, da bi se jim spodobno zahvalil. Kako jih je tudi ganilo videč sredi svojih ljubih najljubšega, najčastitljivejšega, najstarejšega svojega duh. sobrata, 78letnega starčeka, dekana in častnega kanonika ter zlatomašnika Janeza Bosino. Do 30krat so že plazili na to strmo goro blagi dekan ob največji vročini, pa tudi v dežju, nevihti in snegu, in navzlic svoji visoki starosti mahali so jo tudi letos na Preborje. Kaj vse ljubezen ne stori: vse pretrpi, vse prenese. Tudi 72letni župnik v Polju, M. Kragl, prisopihali so na Preborje, češ, dvakrat sem že bil, a tretjekrat še hočem biti tamkaj, predno umrjem.

V župnišču se je vrstila napitnica za napitnico. Vzlasti je bila znamenita ona, ki so jo sprožili slavljencu na čast mil. gospod kanonik, rekši: «Strah nas lahko prešinja, a

tudi tolažba navdaja, če pomislimo, kaj vse duhovnik stori in pretrpi v teku četrte stoletja! Okoli 9200 sv. maš odsluži; približno 1400krat pridiguje, izvzemši krščanski nauk; koliko jih krsti, koliko jih spove, obhaja, pokoplje; koliko skušnjav in težav, truda in reve, zaničevanja in opravljanja, preganjanja itd. Če duhovnik vse to prevdari, mora se stresti, ker težaven bo račun; lahko se pa tudi tolaži, oziraje se na toliko dobrih del. Jaz želim slavljencu doživeti še zlato sv. mašo ter trdno upam, da mu poreče Gospod enkrat: «Prav, dobri in zvesti hlapec, ker si bil v malem zvest, te bom čez veliko postavil, pojdi v veselje svojega Gospoda.»

Prekrasne besede so ganile slavljence, ganile vse navzoče, prisle so iz očetovskega srca. Naj bi se tudi uresničile!

Sv. misijon pri Mali Nedelji.

Nasi ljudje radi pišejo okrog po svetu, četudi največ brez svojega podpisa, zato pa je bilo tudi pričakovati, da ne bodo zamudili priložnosti, da ne bi dostojno pred svetom poveljali take slovesnosti, kakoršna se je tukaj obhajala, in to še celih 10 dni, namreč od dne 3. do 12. junija t. l. Ker smo pa kakšnega takšnega poročila dozdej zaman iskali po listih, bodi vsem, ki jih mika in ne mika, povedano, da smo takrat obhajali sv. misijon. Vodili so ga trije č. oo. lazaristi iz Celja. Bila ga je pa tudi že sveta potreba, zakaj niti najstarejši ljudje v fari ne pomnijo, da bi bil kdaj tukaj sv. misijon. In reči se mora, da so se naši ljudje, če se tudi izprva niso ravno silili, nazadnje vendar ga z veseljem in obilno udeleževali. Le žal, da je toliko naših ravno v poletnem času po delu raztepenih po svetu, da niso mogli biti deležni teh duhovnih dobrot. Dal Bog, da bi tista setev obrodila stoteri sad, sad še skoz leta in leta naprej! Vam pa, č. gg. misijonarji, in vsem č. gg. spovednikom kličemo še enkrat iz celega srca: Bog plati! in: Pridite skoro zopet k nam!

Gospodarske stvari.

Mravlje, njih korist in škodljivost.

Vsemodri Stvarnik je vstvaril poleg človeka tudi premnogo živali, katerih nekatere so mu na razne načine koristne, druge pa škodljive. Največ koristnih in škodljivih zajedno se nahaja v vrsti žuželk, kjer ima človek poleg prijateljev tudi brezštevilo sovraž-

smemo dalje tukaj ostati; kajti pogorišče bode gotovo privabilo radovedne Druze, ki bi nas lahko še tukaj našli. Pa tudi vsi naenkrat ne smemo bežati. Če bi namreč Druzi zapazili našo veliko trumo, bi jo vdarili za nami in nas pomorili. Zato se moramo v majhnih oddelkih razpršiti.

«Pa kam se naj napotimo?» vpraša Ali.

«To ravno morava poizvedeti,» odgovori Maron. «Zato pojdeva takoj v dolino, ko bodo Druzi odšli in se večer naredil. Ali, vidiš spodej ob vznožju gore kozjo črto?»

Ali prikima.

«Dobro!» nadaljuje Maron. «Kozji pastir, ki leži pri svoji čredi, je poprej govoril z Druzi in najbrž tudi izvedel, kateri maronitski vasi je namenjen prihodnji napad. To morava izvedeti od njega, če tudi za denar. Ti se moraš ohrabriti in se izdati za sina turškega muftija v Sidonu, jaz pa bodem tvoj služabnik. Da pa bodem pri tem resnico govoril, zato stopim od zdaj za naprej v tvojo službo.»

«To je vse lepo,» meni Ali. «Kaj pa če naju srečajo Druzi?»

«Teda se ne smeš ničesar bati,» reče Maron. «Ti jih moraš prvi nagovoriti, jih izpraševati in jim v imenu svojega očeta dati kako povelje. Bodi srčen! Bog nam je

pomagal do zdaj in nas tudi za naprej ne bode zapustil.»

Po tem pogovoru se Maron in Ali vrmeta v votlino in naznanita ženam, da so Druzi odšli. Potem potegne Maron svojo mater na stran in ji naznani svoj načrt. Udovala pazljivo posluša, in ko Maron neha, reče močno začudena:

«Moj sin! Kdo ti je dal ta načrt?»

«Mati!» odgovori mladenič, «ali nas nisi ravno ti učila, da moramo v stiskah sv. Duha na pomoč poklicati, da nam podeli dar dobrega sveta? To sem tudi ravnokar storil in takoj mi je prišel ta načrt na misel. Zato tudi upam, da se mi bode posrečil.»

«Mi bodemo molili za srečen izid, medtem ko gresta vidva povpraševati,» reče udova. «Pa povej mi, Maron, kako bodeta priskrbela potrebnega živeža za toliko ljudi? Kajti brez okrepčave te opešane žene in otroci ne morejo bežati v gore.»

«Tudi na to sem že mislil,» pravi Maron. «Ko bi le imeli zadosti denarja, odkupili bi pastirju v dolini nekaj koz in jih vsaki tropi ubežnikov nekaj dali, da bi se mogli med potom živeti od njih mleka.»

«To je dobra misel, moj sin,» reče udova. «Storita to prej ko mogoče. Potreben denar bodem že jaz priskrbela.» Nato gre k drugim materam in jim naznani, kako jih misli

Maron rešiti. Vse so bile vesele in potolažene ter so zložile potreben denar. Denar izročijo v usnjeni mošnji Aliju, ki bo moral igrati turškega gospoda. Udova še blagoslovi Marona in tudi Alija, ki se napotita v dolino. Solnce se je že bližalo zatonu. Žalostno sta gledala udova in Judita za mladenčema, dokler jima nista izginila izpred oči. Potem se vrmeta v votlino, kjer vsi skupaj goreče molijo za srečen izid.

Maron in Ali skraja previdno plazita med grmovjem in gledata, ali bi se ne bil kak Druz v bližini. Pa vse je bilo mirno in varno. Zato naglo korakata z gore v dolino in se obrneta na cesto, ki pelje iz Sidona v Djecin, da bi se zdelo, kakor da bi prišla od Sidona. Solnce je že bilo zatonilo in kozji pastir, ki sta ga videla iz gore, je že bil v svoji kočici oddaljeni nekaj korakov od ceste. Zdaj se še enkrat pogovorita, kaj bodeta rekla pastirju in se napotita proti borni kočici. Močno potrkata na nizka vrata in vstopita, ko se oglasi hripav glas. Pa grozen strah jih spreleti, ko zapazita zraven starega pastirja tudi tri od pet do glave oborožene Druze. Maron se prvi zopet ohrabri in reče dokaj srčno:

«Salem aleikum! Mir z vami!»

«Salem aleikum!» odgovorijo vsi štirje navzoči Druzi.